

Peaks ommiti linnoke laulma,
sorib mõnni, kui hea nõu pudub; — aga,
kui ta laulab, panne siis tähhele! —
Moor naene ei saand kanga fuddumisega
toime, lõngad läksid föik käest katki ja sassi.
Temma jättis kanga senna paika ja joofsis
metsa. Seal raius ráhn suuet puud, mis
temmale need ennekulud sõnnad mele
tulletas: „täanna nattoke, home nattoke, kül-
lap suur mähheneb.” Temma sai julgust ja
üles: „kui se piisuke linnoke lodab selle
sure pu mahha sawad, siis ei sa minna om-
ma kanga vasto?!” Pöris omma mele,
läks kogu, sõlmis lõngad kinni ja fuddus
kanga mahha.

S o l k i m e s e s o h k .

Saks ostis trahteris puddeli jodawat-
wina, ja passus ennesele teist puddelit wet-
tua, et wina omma tahmise járrele lahja-
maks tehha. Trahteri issanda fue aastane
poioke, kes sedda näggi ja kulis, üles ter-
rawaste wõterale: sedda posse teil tarvis

ennam tehha, mo pappa kallas keldres jub-
ba wet peale. — Seddasamma foerust te-
wad fa wahhest förtsmikud; pealegi veel
pimamehhed, kes pima ja forele te árest
krawist wet sissepannewad.

G o d i k .

Ühhe saffal olli jodik tener, kes allati
joobnud olli. Kui ta ühhel hommikul waru-
des tuppa tussi, üles herra temmale: laffe-
wassikas, jubba hommiko warra olled ennese
täis tömband! „Ärge panke pahhaks, aus
herra,” vastas tener, „se on veel eilest
lärgi.”

T e , t e p o e g , k ü l s a e e s t l e i a d .

Lapsed piddawad wahhest wannemate toit-
mist raskeks. Sedda mötles fa üks poeg,
ja viis omma issa felgoga sohho. Temma
ennese wäike poeg olli fa járrele tulnud ja
üles: „issa, ärra jätta kelko mahha, kelle-
ga minna siis sinno ükskord sia toon.” Selle
peale ehmatas mees nenda, et wanna is-